

Arrest

nr. 193 803 van 17 oktober 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, treedt op 31 december 2013 in het huwelijk met N.T., een Belgische onderdaan.

Op 30 januari 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 7 juli 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk.

Op 10 juli 2014 wordt de visumaanvraag geweigerd.

Op 1 maart 2015 komt verzoekster de Schengenzone binnen via Frankrijk, zij is in het bezit van een visum type C geldig voor een duur van 21 dagen.

Op 29 mei 2015 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 juni 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 2 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juli 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 18 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen nr. 188 577 van 19 juni 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij vonnis van 2 maart 2017 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt het verzoek om de huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand ongegrond verklaard. Er wordt hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

Op 26 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 26 juli 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : D.

voornaam : O.

geboortedatum : (...)1978

geboorteplaats : G.S.

nationaliteit : Senegal

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 27/01/2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien meermaals door de stad Ninove geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

□ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden
Betrokkene huwde op 31/12/2013 te Golf-Sud, Senegal met de Belgische onderdaan de heer T., N. (geboren op (...)1964 te A.). Betrokkene vroeg daarop een visum gezinshereniging aan maar dit werd haar door DVZ geweigerd na negatief advies omtrent het huwelijk door het parket van Dendermonde van 07/07/2014. Dit huwelijk werd eveneens niet erkend door de Rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde op 02/03/2017.

Betrokkene wist via Italië een Schengenvisum om redenen van toerisme te bekomen dat geldig was tot 03/04/2015. Vervolgens werd betrokkene op 29/05/2015 door de lokale politie van PZ Ninove aangehouden op grond van illegaliteit en werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen ter kennis gegeven.

Betrokkene diende vervolgens tweemaal een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer T., maar dit werd telkens door DVZ en in beroep door de RVV geweigerd en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. DVZ weigerde het huwelijk te erkennen op basis van het negatieve advies van het parket van Dendermonde van 07/07/2014 waarin werd vastgesteld dat betrokkene in Senegal een huwelijk was aangegaan met de heer T. dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de erkenning van dit huwelijk vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar.
(...).”

Op 26 juli 2017 wordt verzoekster gehoord.

Op 4 augustus 2017 wordt verzoekster gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekster reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster een langdurige relatie heeft met een Belgische man waarmee zij reeds gehuwd is op 31 december 2013 in Senegal en verzoekster en haar echtgenoot een procedure lopende hebben bij het Hof van Beroep tot erkenning van hun huwelijksakte.

Dat hun zaak pas op 11 december 2017 zal worden behandeld door het Hof van Beroep (stuk 2) en het bijgevolg perfect mogelijk is dat het Hof van oordeel is dat de ambtenaar van de burgerlijke stand onterecht geweigerd heeft de huwelijksakte van verzoekster en haar echtgenoot te erkennen.

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar het huwelijk van verzoekster en haar Belgische echtgenoot mogelijks in de nabije toekomst ook officieel zal erkend worden door het Hof van Beroep te Gent.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar de eerder aan verzoekster betekende bevelen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, noch het feit dat zij reeds religieus gehuwd is met een Belg en zij een procedure lopende heeft tegen de weigering tot voltrekking van haar officiële huwelijk.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 2.

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, 3e alinea Vw. een inreisverbod kan worden opgelegd waarbij de maximale termijn van 3 jaar bedoeld in het tweede lid op maximum 5 jaar gebracht wordt indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 5 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de bijna maximumtermijn van 4 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 4 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster een huwelijk zou zijn aangegaan met een Belgische onderdaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het grondgebied.

Verweerder baseert zich hiervoor op het advies van het parket van Dendermonde van 7 juli 2017, hetzij een advies van meer dan 3 jaar geleden.

Dat verzoekster inmiddels in maart 2015 naar België is gekomen en zij sedertdien ononderbroken bij haar Belgische echtgenoot verblijft. Dat verzoekster nog steeds niet in het bezit is gesteld van een machtiging tot verblijf, doch zij desondanks haar echtgenoot trouw blijft.

Dat indien verzoekster enkel met haar echtgenoot zou gehuwd zijn om een verblijf in België te bekomen – quod non – verzoekster niet nog steeds met haar echtgenoot zou samenwonen en een affectieve relatie met hem zou hebben, nu zij inmiddels bijna 4 jaar na haar huwelijk nog steeds niet over een

verblijfsrecht in België beschikt. Verzoekster zou in geval van een 'schijnhuwelijk' reeds lang haar echtgenoot verlaten hebben en een andere partner gezocht hebben waarmee zij wel een verblijf zou kunnen bekomen.

De volgehouden liefdesrelatie van verzoekster en haar echtgenoot – welke uiteraard gekenmerkt wordt door stress ten gevolge van de preciaire verblijfssituatie van verzoekster – toont in casu aan dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot er wel degelijk op gericht is een duurzame gemeenschap op te bouwen.

Tenslotte kan verweerder zich geenszins steunen op een advies van het parket van juli 2013, nu verzoekster op dat ogenblik nog steeds in Senegal verbleef.

Sedert maart 2015 woont verzoekster ononderbroken in België bij haar echtgenoot, zodat het perfect mogelijk is dat het parket van Dendermonde – indien het thans het huwelijk van verzoekster zou onderzoeken – tot de vaststelling zou komen dat het geen schijnhuwelijk betreft.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op 3 jaar oude informatie en dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat een zorgvuldige besluitvorming immers impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt, wat in casu niet gebeurd is, nu verweerder zich gebaseerd heeft op oude en achterhaalde informatie van juli 2014.

2.

Dat de bestreden beslissing voorts motiveert dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Bovendien zou een inreisverbod van 4 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van verzoekster om op het grondgebied te willen verblijven.

Dat verzoekster dienaangaande vooreerst wenst op te merken dat zij mogelijks (nog) geen wettelijk motief heeft om in België te verblijven, doch zij de relatie met haar echtgenoot koste wat kost wenst te onderhouden. Zowel verzoekster als haar echtgenoot zullen dan ook alles in het werk stellen om aan de overheid te bewijzen dat zij wel degelijk met elkaar gehuwd zijn omwille van de tussen hen bestaande liefde en het mogelijke verblijfsvoordeel in hoofde van verzoekster geen rol heeft gespeeld bij de beslissing om met elkaar te huwen.

Dat het inreisverbod voorts niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 4 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 §1, 3e alinea Vw. stelt voorts dat een inreisverbod kan worden opgelegd waarbij de maximale termijn van 3 jaar bedoeld in het tweede lid op maximum 5 jaar gebracht wordt indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Dat verzoekster vooreerst betwist dat zij een huwelijk heeft aangegaan met het oog op een toelating tot verblijf in België.

Bovendien impliceert het opleggen van een inreisverbod dat daarbij ook noodzakelijk de bijna maximumtermijn van 4 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 4 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

3.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster een relatie heeft met een Belgische man waarmee zij reeds gehuwd is in Senegal en waarmee zij ook al jaren samenwoont.

Bovendien hebben verzoekster en haar Belgische partner beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om hun huwelijk te erkennen, welke procedure zal worden behandeld door het Hof van Beroep te Gent. Dat verzoekster uiteraard persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting van het Hof, nu door de voorzitter bijkomende vragen aan de betrokkenen worden gesteld. Dat de bestreden beslissing al evenmin hiermee rekening heeft gehouden. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Eerste middel: “ Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen. In casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel als zou de bestreden beslissing enkel zijn gemotiveerd op basis van de bevelen om het grondgebied te verlaten en als zou niet blijken dat of er rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven. Haar zaak met betrekking tot de erkenning van de huwelijksakte zou op 11 december 2017 worden opgeroepen voor het Hof van Beroep te Gent. De motivering van het inreisverbod zou stereotiep zijn. Zij meent in een tweede onderdeel dat de bijna maximum termijn van vier jaar niet zou verantwoord zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het eerste onderdeel van het middel faalt in feite. Uit de tekst van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk werd gemotiveerd in het kader van het gezinsleven:

“ Betrokkene diende vervolgens tweemaal een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer T, maar dit werd telkens door DVZ en in beroep door de RVV geweigerd en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. DVZ weigerde het huwelijk te erkennen op basis van het negatieve advies van het parket van Dendermonde van 07/07/2014 waarin werd vastgesteld dat betrokkene in Senegal een huwelijk was aangegaan met de heer T dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de erkenning van dit huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

Het gegeven dat die motieven te lezen zijn in de context van de duur van het inreisverbod, doet geen afbreuk aan de rechtsmatigheid en de leesbaarheid ervan, temeer daar die vervat zijn in de eensluidende beslissing ‘inreisverbod’

Verzoekster weerlegt die motivering niet, die bezwaarlijk stereotiep kan worden genoemd, gezien de gedetailleerde verwijzingen en feitenvinding.

In een tweede onderdeel, waarin zij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden, maakt zij niet duidelijk welke dan wel die specifieke gegevens zouden zijn die een beletsel zouden vormen voor het inreisverbod van 4 jaar.

De feitelijke verblijfsituatie die zij, ondanks de weigering gezinshereniging, sinds 1 maart 2015 heeft volgehouden, kan niet worden aanvaard als ontkenning van het door het parket geleverde negatief advies, zelfs al dateert dat advies van 7 juli 2014.

Het schijnhuwelijk heeft traditiegetrouw als hoofddoel verblijf te houden in het land van de ‘ echtgenoot’, doel dat bereikt werd door volgehouden illegaal verblijf.

Verzoekster werd het visum gezinshereniging geweigerd, wat haar niet belet heeft met een toeristenvisum naar Europa te reizen. Het gebruik van dat visum op zich, om de rechten als gezinshereniger te misbruiken, is op zich reeds een daad van fraude, houding die kenmerkend is voor verzoekster die alle haar ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, alhoewel die gepaard gingen met beslissingen die rechtstreeks betrekking hebben op haar verblijfstoestand als gezinshereniger, die bovendien het wettelijkheidsonderzoek van de Raad hebben doorstaan.

Bovendien is er niet enkel sprake van het negatief advies van het parket van 7 juli 2014, doch tevens werd het huwelijk niet erkend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 2 maart 2017.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 152.302 van 11 september 2015:

Hierbij benadrukt de Raad nogmaals dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet dat verzoekende partij op frauduleuze wijze heeft getracht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit

gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt op zich niet betwist door verzoekende partij. In het licht van de vastgestelde identiteitsfraude, die erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, en de wettelijk voorziene mogelijkheid voor de gemachtigde om in dergelijk geval een inreisverbod op te leggen voor de maximumtermijn van vijf jaar, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in casu een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van vier jaar." In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht, met betrekking tot de duur van het inreisverbod, o.m. als volgt gemotiveerd: " Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar." Het middel mist iedere grond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, en dat verzoekster een huwelijk is aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, het inreisverbod is enkel gemotiveerd op grond van het feit dat haar reeds eerdere bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster meent dat de verwerende partij nochtans op de hoogte was van haar langdurige relatie met een Belgische man en met het feit dat er een procedure lopende is bij het hof van beroep tegen de weigering van erkenning van hun huwelijksakte. Er wordt volgens verzoekster geen enkele motivering gegeven waarom het absoluut noodzakelijk is om haar een inreisverbod op te leggen. Er wordt evenmin verwezen naar het concrete dossier van verzoekster, noch naar het feit dat zij religieus gehuwd is met een Belg en een procedure lopen heeft tegen de weigering huwelijksvoltrekking.

Inzake de opgelegde duur van het inreisverbod wijst verzoekster erop dat de verwerende partij, om te stellen dat zij een huwelijk is aangegaan met als enig doel toegelaten te worden tot verblijf, zich uitsluitend baseert op het advies van het parket van Dendermonde van 7 juli 2014, wat inmiddels al meer dan drie jaar geleden is. Verzoekster is inmiddels België binnengekomen in 2015 en heeft ononderbroken bij haar echtgenoot verbleven. Verzoekster wijst erop dat mocht hun huwelijk werkelijk een schijnhuwelijk zijn, zij niet nog steeds met haar echtgenoot zou samenwonen en een affectieve relatie met hem hebben terwijl ze geen verblijfsrecht heeft. Hun volgehouden liefdesrelatie wijst erop dat hun huwelijk er wel degelijk op gericht is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verzoekster wijst erop dat, mocht het parket heden ten dage een nieuw advies moeten geven, dit mogelijk in de zin zou zijn dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk.

Verzoekster meent dat niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd en waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen verkregen worden met een inreisverbod van kortere duur. Het vermelden dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur ervan betreft en betreft geen motivering inzake de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoekster acht het redelijkheidsbeginsel geschonden omdat de bestreden beslissing volgens haar in wanverhouding staat met haar relatie met een Belgische man met wie zij in Senegal gehuwd is en met wie zij al jaren samenwoont. Verzoekster wijst erop dat zij en haar partner beroep hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat momenteel hangende is bij het hof van beroep. Verzoekster dient hierbij persoonlijk aanwezig te zijn.

3.1.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.1.3.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Verzoekster kan de schending van dit artikel dus niet dienstig invoeren in het kader van een beroep tegen een inreisverbod, dat geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Het bestreden inreisverbod werd opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet: verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Verzoekster betwist dit niet en uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat aan verzoekster eerder reeds bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten, met name op 2 oktober 2015 en op 18 januari 2017. Dit volstaat als reden om een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar enkel voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Deze bepaling stelt niet, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te denken, dat de verwerende partij voor het louter opleggen van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Voor het opleggen van het inreisverbod volstaat dat één van de twee mogelijkheden van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt vermeld, *quod in casu*. Hieraan wordt in de bestreden beslissing nog toegevoegd dat verzoekster weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat zij door de gemeente werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er diende niet verwezen te worden naar enige andere omstandigheid.

Verzoekster betwist niet dat haar eerder reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Dit motief is correct en niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht wat betreft het opleggen van het inreisverbod kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.1.3.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod:

“Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden
Betrokkene huwde op 31/12/2013 te Golf-Sud, Senegal met de Belgische onderdaan de heer T., N. (geboren op (...)1964 te A.). Betrokkene vroeg daarop een visum gezinshereniging aan maar dit werd haar door DVZ geweigerd na negatief advies omtrent het huwelijk door het parket van Dendermonde van 07/07/2014. Dit huwelijk werd eveneens niet erkend door de Rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde op 02/03/2017.

Betrokkene wist via Italië een Schengenvisum om redenen van toerisme te bekomen dat geldig was tot 03/04/2015. Vervolgens werd betrokkene op 29/05/2015 door de lokale politie van PZ Ninove aangehouden op grond van illegaliteit en werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen ter kennis gegeven.

Betrokkene diende vervolgens tweemaal een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer T., maar dit werd telkens door DVZ en in beroep door de RVV geweigerd en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. DVZ weigerde het huwelijk te erkennen op basis van het negatieve advies van het parket van Dendermonde van 07/07/2014 waarin werd vastgesteld dat betrokkene in Senegal een huwelijk was aangegaan met de heer T. dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de erkenning van dit huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar.”

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak: met het feit dat verzoekster in Senegal een huwelijk heeft aangegaan uitsluitend om te worden toegelaten tot verblijf, dat het visum gezinshereniging haar geweigerd werd na negatief advies van het parket op 7 juli 2014 en dat het huwelijk evenmin werd erkend door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 2 maart 2017, dat aan verzoekster op 29 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van illegaal verblijf, dat verzoekster vervolgens twee maal een aanvraag gezinshereniging indiende maar dat dit telkens werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde het huwelijk te erkennen op basis van het negatief advies van het parket van Dendermonde. De weigering van erkenning van dit huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het

bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verzoekster heeft geen wettelijk motief om in België te verblijven. Gelet op het voorgaande, in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, acht de verwerende partij een inreisverbod met een duur van vier jaar proportioneel. Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoekster betwist deze motieven inhoudelijk. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar gebracht wordt indien de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De verwerende partij meent dat dit *in casu* het geval is omdat het parket een negatief advies heeft uitgebracht inzake het huwelijk van verzoekster met een Belg en omdat de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde bij vonnis van 2 maart 2017 het huwelijk evenmin erkend heeft. Bijgevolg is aan de toepassingsvereiste van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voldaan en kon aan verzoekster een inreisverbod worden opgelegd met een duur van drie tot vijf jaar.

Vervolgens wordt ingegaan op de kritiek van verzoekster in het middel. Waar verzoekster aanvoert dat enkel rekening werd gehouden met het advies van het parket dat dateert van drie jaar geleden, mist haar kritiek feitelijke grondslag omdat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook verwijst naar het recente vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 2 maart 2017, waarbij het verzoek om de huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand ongegrond werd verklaard. Dit vonnis dateert van vijf maanden voor de bestreden beslissing en kan bezwaarlijk gedateerd worden genoemd.

Waar verzoekster aanvoert dat het beste bewijs dat hun relatie een werkelijke liefdesrelatie is die erop gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, is dat zij sinds 2015 op illegale wijze in België verbleef bij haar man, wordt erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de huwelijksakte. De Raad kan enkel vaststellen dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband steunen op een correcte feitenvinding: er is een negatief advies van het parket van 7 juli 2014 en bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 2 maart 2017 werd het verzoek om de huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand ongegrond verklaard. De omstandigheid dat verzoekster en haar echtgenoot tegen dit vonnis hoger beroep hebben aangetekend dat momenteel in behandeling is bij het hof van beroep, doet geen afbreuk aan de correcte feitenvinding.

Waar verzoekster aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen verkregen worden met een inreisverbod van kortere duur, wordt erop gewezen dat *in casu* op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar gebracht wordt indien de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Zoals hierboven is gebleken heeft de verwerende partij op grond van een correcte feitenvinding (negatief advies van het parket *d.d.* 7 juli 2014 en vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde *d.d.* 2 maart 2017) geoordeeld dat verzoekster uitsluitend een huwelijk heeft aangegaan om te worden toegelaten tot verblijf. Bijgevolg wordt de maximale termijn van drie jaar op vijf jaar gebracht. *In casu* heeft de verwerende partij beslist een termijn van vier jaar op te leggen, wat nog niet de maximumtermijn van vijf jaar is die mogelijk is in zo'n geval. Bovendien wordt omstandig gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening toegedaan is dat een termijn van vier jaar proportioneel is: de feitelijke omstandigheden van de zaak, die worden opgesomd in de bestreden beslissing, het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven. Tevens voegt de verwerende partij hieraan toe dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar. Hieruit blijkt dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat een termijn van vier jaar moest worden opgelegd en dat hierbij rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de duur van de termijn van het inreisverbod steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan

niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit hetgeen hiervoor gesteld werd onder de punten 3.1.3.1. tot en met 3.1.3.4. blijkt dat de verwerende partij op grond van de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier op correcte wijze een toepassing heeft gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. De verwerende partij heeft op goede gronden geoordeeld dat verzoekster een huwelijk is aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot verblijf. De omstandigheid dat verzoekster en deze man samengewoond hebben in België terwijl verzoekster in illegaal verblijf was en het feit dat zij beroep hebben aangetekend tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 2 maart 2017, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij persoonlijk aanwezig moet zijn op de zitting van het hof van beroep in december 2017 en dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen. Zulk beroep kent geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van het inreisverbod verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Alleszins wordt erop gewezen dat verzoekster indien nodig overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan vragen. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. Zoals reeds hierboven gesteld wordt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens
1.

Dat verzoekster in haar land van herkomst gehuwd is met een Belgische man en zij en haar echtgenoot dit huwelijk ook in België willen laten erkennen.

Dat verzoekster sedert maart 2015 samenwoont met haar Belgische partner en zij een hecht gezin vormen. Tevens heeft verzoekster veelvuldig contact met de familieleden van haar echtgenoot.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar Belgische partner zijn in het buitenland gehuwd, vormen sinds maart 2015 ononderbroken een gezin en trachten ook hun huwelijk in België te laten erkennen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuwd met een Belgische man die al zijn socio-economische en familiale belangen in België heeft. Deze man kan dan ook onmogelijk naar Senegal verhuizen, waarbij hij zijn job, woning, familie en zekerheid moet opgeven om aldaar met verzoekster een gezin te vormen en een onzeker bestaan te leiden.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar Belgische partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de beoogde evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de

belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar Belgische partner) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Tweede middel: “ Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens.” Verzoekster maakt niet aannemelijk als zou de Staat haar persoonlijke keuze om op Belgische bodem te verblijven in de gekende omstandigheden moeten volgen.

Haar verblijfsrecht als gezinshereniger met een Belg werd beoordeeld door de bevoegde nationale instanties die telkens tot het negatief besluit zijn gekomen. De voorgelegde huwelijksakte wordt niet erkend door de Belgische overheid.

Het thans voorliggend inreisverbod is slechts de consequentie van die negatieve besluiten die een beoordeling bevatten van het voorgehouden gezinsleven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het middel mist iedere grond.”

3.2.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.3.2. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster voert aan dat zij samenleeft met haar echtgenoot die haar mantelzorg nodig heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster voert aan dat zij in haar land van herkomst gehuwd is met een Belgische man en dat zij haar huwelijk ook in België wil laten erkennen. Zij woont sinds maart 2015 met hem samen en vormt een hecht gezin met hem, tevens heeft ze veelvuldig contact met de familieleden van haar echtgenoot.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster:

“Betrokkene huwde op 31/12/2013 te Golf-Sud, Senegal met de Belgische onderdaan de heer T., N. (geboren op (...)1964 te A.). Betrokkene vroeg daarop een visum gezinshereniging aan maar dit werd haar door DVZ geweigerd na negatief advies omtrent het huwelijk door het parket van Dendermonde van 07/07/2014. Dit huwelijk werd eveneens niet erkend door de Rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde op 02/03/2017.

(...)

Betrokkene diende vervolgens tweemaal een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer T., maar dit werd telkens door DVZ en in beroep door de RVV geweigerd en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. DVZ weigerde het huwelijk te erkennen op basis van het negatieve advies van het parket van Dendermonde van 07/07/2014 waarin werd vastgesteld dat betrokkene in Senegal een huwelijk was aangegaan met de heer T. dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de erkenning van dit huwelijk vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat het parket van Dendermonde een negatief advies gaf inzake de erkenning van dit buitenlands huwelijk (het huwelijk is een schijnhuwelijk) en gelet op het vonnis van de rechtbank van

eerste aanleg te Dendermonde van 2 maart 2017, waarbij het verzoek om de huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand ongegrond wordt verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat het negatief advies van het parket van 7 juli 2014 zich daarin bevindt, evenals het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 2 maart 2017.

Gelet op het negatief advies van het parket en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat deze weigering om de huwelijksakte te erkennen een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van erkenning van de huwelijksakte door de rechtbank van eerste aanleg raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Het gegeven dat verzoekster twee jaar verbleef op het adres van haar voorgehouden echtgenoot, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen het vonnis houdende de ongegrond verklaring van het verzoek tot erkenning en registratie van het buitenlands huwelijk, toont verzoekster, gelet op het grondig onderzoek waaruit een schijnhuwelijk bleek, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft. De verwerende partij kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts herhaalt de Raad dat zulk beroep geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van het inreisverbod verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is.

Waar verzoekster nog stelt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gedaan naar het voorgehouden gezinsleven, merkt de Raad op dat wanneer na grondig onderzoek wordt vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, de verwerende partij dan ook op goede gronden kan besluiten dat dit element een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij kon daaruit op kennelijke redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3.2.3.3. Volledigheidshalve wordt het volgende toegevoegd. Indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven bestaat, wordt gesteld dat het een situatie van eerste toelating betreft, en dient te worden nagegaan of een positieve verplichting is voor de Staat om verzoekster op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de Staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de

verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad wijst erop dat het voorgehouden gezinsleven dat zou zijn ontstaan in België vanaf maart 2015, geschiedde in illegaal verblijf en dat verzoekster sinds die periode drie maal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoekster en haar partner wisten dus dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair was.

Verzoekster voert als concrete hinderpaal aan dat haar vermeende echtgenoot al zijn socio-economische en familiale belangen in België heeft en dan ook onmogelijk naar Senegal kan verhuizen, waardoor hij zijn job, woning, familie en zekerheid moet opgeven om aldaar met verzoekster een gezin te vormen en een onzeker bestaan te leiden. In dit verband merkt de Raad op dat hetzelfde kan gesteld worden voor verzoekster en dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en minder banden heeft dan de andere partner. Verzoekster voert bijgevolg geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Derhalve wordt een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar na een negatief advies van het parket werd overgegaan tot een vonnis houdende ongegrond verklaring van het verzoek tot erkenning en registratie van een buitenlandse huwelijksakte, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond.

Indien de procedure die verzoekster hangende heeft inzake de erkenning van het buitenlandse huwelijk voor haar een positieve afloop zou kennen, staat het haar nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit dat verzoekster een inreisverbod heeft gekregen, laat niet toe te besluiten dat indien verzoekster het bestaan van een werkelijk gezinsleven alsnog aannemelijk kan maken, zij haar gezinsleven niet kan beleven omwille van dit inreisverbod nu het haar in dat geval vrij staat de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen. Er blijkt overigens evenmin dat verzoekster en haar voorgehouden echtgenoot omwille van het inreisverbod geen contact meer met elkaar zouden kunnen hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET